

Bridgetown, Barbados 13 februari 2015

Rapport från Atlanten

Jag har bestämt mig för att ensam segla över Atlanten.

Med skyggglappar och utanför mitt egentliga jag sitter jag ensam och skriver listor på allt som ska köpas och göras innan jag kan ge mig av.

Det är lätt, och det är många seglare som drabbas av flegma efter en tid i hamn. Man har för mycket tid, man är mätt på intryck, och saker man har föresatt sig att göra skjuts på framtid. Det sätter sig i sinnet och man blir svagare och svagare. En del kommer aldrig ur det. På Sailor's Bar i Las Palmas hittar man flera som drabbats denna röta. Jag kan känna tendenserna. Jag fruktar det.

Stark i sinnet bockar jag nu effektivt av punkt efter punkt. Med sparkcykel och rygsäck åker jag från och tillbaka till båten med; apelsiner, grapefrukt, citroner, gröna äpplen och paprikor; Chorizokorvar, konserver, ris, tyskt fullkornsbröd, en stor Manchegoost, ett kilo mandel och choklad; Vatten, fruktjuice, kaffe; Ficklampsbatterier, toalettpapper, lampolja och mer.

Jag har hört att; ”har du seglat över Nordsjön och Biscaya så har du det värsta bakom dig”, ”It's the milky way” eller ”det är som att sätta sig på bussen i fyra veckor”.

Runt Kanarieöarna har det in på det nya året varit stökiga vindar. Jag vill inte börja seglingen i för friska vindar. Jag vill vänja mig och komma in i sovrutiner.

Väderprognoserna ser inte bra ut. Lugnar det sig runt Kanarieöarna så ska det bli kraftig vind ner mot Kap Verde följande dagar. Får en prognos där jag bedömer att på lördag, den 10 januari, bör jag kunna ge mig av. Jag skaffar de sista färskvarorna och är klar att ge mig av, men tvingas att blåsa av när jag ser väderuppdateringen fredag kväll. Det ser ut som om jag får skjuta upp avfärd så länge prognosen sträcker sig. Det känns som om jag aldrig kommer att komma iväg.

På söndag morgon är prognosen något bättre. Jag fattar beslut om att ge mig av samma dag. Ett beslut som skulle komma att stå mig dyrt. Vinden skulle bli frisk de första dagarna, vilket borde fungera. Vinden spåddes däremot bli tuff dagarna därpå, ner vid Kap Verde. Samtidigt som januaristormarna härjar i norra Europa, hoppas jag att min prognos kommer att ändras till det bättre. Jag tänker att atlantvågorna är långa och mjuka och man kan alltid minska segel.

Utdrag från Loggbok - Gitte Kik:

Dag 1, 11/1 - 12 /1, 115NM

Går för motor under svag nordlig vind i två timmar. Får en bris in från väst och jag sätter segel. Klockan fem, pang, frisk vind från NO. Tar ner hela storseglet. Hade sett accelerationsvindar i rapporten som kunde bli kraftiga utanför Hiero. Har en slör som gör att de höga korta vågorna slår i skrovet. Får åtskilliga skvättar in i sittbrunnen. På kvällen får jag en brottsjö som fyller hela sittbrunnen upp till tofterna och över motorreglage. Det tar en stund för vattnet att rinna ut. Skönt att veta att det fungerar. Med stress märker jag att det även har kommit in vatten. Får handpumpa vatten ur kölsvinet. Jag tror, och hoppas, att det är listen till akterluckan i sittbrunnen som inte håller tätt. Har fett med att täta med. Skulle ha bytt den listen. Samma list har läckt på andra

ställen. Tar det hela med visst mod och lägger mig till slut. Jag struntar efter ett tag i äggklockan och sover en del.

Fram på morgonen avtar vinden tydligt och jag rullar ut hela genuan. Första natten ensam. Och vilket väder!

Dag 2, 12/1 – 13/1, 117NM

EM: Frisk vind från nord. Gör knappa fem knop för spirad genua i sanddis.

Läser Stäppvargen och håller mig i kabinen. Är orolig, spänd och förtränger det genom att stänga in mig. Tänker på, och blir glad över, mitt förråd av mat och frukt.

KV/Natt: Vinden vrider något och jag lägger över seglet för styrbords halsar. Ställer inte klockan. Sover 20-30 minuter i stöten. Jag har nog inte haft någon djupsömn sen jag gav mig iväg, men sover djupt mellan tre och fem. På skärmen har det då dykt upp ett lastfartyg på väg till Brasilien. Undrar om jag hade vaknat av ett AIS-larm?

FM: Hissar storseglet men det skuggar bara genuan så jag tar ner det igen. Flyttar min extra solcell och får nu laddning som ska räcka till det lilla jag har. Hittar en lös skruv till en vital del av vindrodret! Jag måste bli bättre på att gå över båten. Måste gå upp mer på fördäck; det blir man stark och glad av. Får följa av ett dussin bekymmerslösa delfiner.

Dag 3, 13/1 – 14/1, 130NM (362)

EM: Frisk vind, 7-8 sm. Tätar akterluckan med "stay afloat"-fett. Efter det känner jag att jag har en båt som är tät och som snabbt går att stänga.

KV: Vinden tar i. Uppemot 12-13 sm. Rullar in rejält på genuan.

Natt: Vinden avtar till omkring 10 sm. Vinden vrider åter. På natten går jag, med pannlampa, upp på fördäck och spirar genuan för att kunna hålla min kurs. Sätter nu vindrodret för plattläns.

Vilken skillnad. Gitte Kik går som på räls, får inte slagsjö in från sidan och hon rullar mjukare. Jag blir så stärkt av en runda på fördäck. Sover två djupsömnspass. Spänner fast mig med en tamp över magen i kojn när jag sover. Det fungerar bra.

FM: Det blåser kraftigt igen. Närmare kulingstyrka. Vågorna är stora. Provar trots det att köra lite tuffare med segelsättning och har en snittfart uppemot sex knop. Hur fort vågar man gå? Jag tänker gå plattläns så länge det blåser så här, om jag så ska gå hela vägen ner till Kap Verde.

Har kommit på varför jag kan få huvudvärk. Inte av stress och anspänning; nej, jag glömmer att dricka kaffe.

- Mer Kaffe! Sen ska jag skriva en rustningsplan för nästa båt. Har bestämt mig; det blir en Grinde som ska heta Elin, Gry eller Brud. Pia kommer att samtycka. (Läser att S&S - Swan 36 "rullar kopiöst på hård läns").

Dag 4, 14/1 – 15/1, 125NM (487)

EM: Vinden nere på runt 10 sm. Kallar upp ett handelsfartyg för att få en väderuppdatering. Man delger att det ska bli beaufort 7. Slår upp vad det innebär: Hård kuling 14-17! Hoppas inte detta stämmer.

Åker snett i en vågdal så det blir backvind i seglet och skotet lossnar från bommen. Bommen slår vilt mellan förstag och vant. Tar lugnt på mig selen och går fram på fördäck. Fångar in bommen och passar på att lägga över seglet för babords halsar.

Ringer Palle. Prognosen är; kraftig och ökande vind, ända tills nästa vecka.

KV: Känner ångest och stress. Lagar ingen mat. Åter bröd och dricker gazpacho. Vinden ökar något under kvällen. Pratar med Pia. Hon ger mig medelvindar på uppemot 15 sm i tre dagar!

På kvällen gör jag en handlingsplan för hårt väder om det, mot all förmodan, skulle behövas (Better to be safe than sorry):

Allmänt

- Hon är 100% tät och jag kan nu också regla nedgångsluckan.
- Vindrodret styr bra men det går inte att enkom lita på.
- Späckhuggaren ska vara fenomenalt styv. Det ska mycket till för att slå ner henne. Men det ska finnas en plan.
- Att det rullar, guppar och skvätter i de härliga och varma passadvindarna är roligt! Sjung hej och hå.

Vad är viktigt

Mat, sömn, bra humör och att undvika broach.

Hur uppkommer broach

Man åker ner för en stor våg, skär snett och får en stor brottsjö in från sidan som slår omkull båten. Man ska inte åka ner för sjön, sjön ska rulla under dej.

Att göra om det skulle behövas

- Sänk farten så att man inte har benägenhet att surfa ner.
- Sänk farten med stöd till vindrodret. Hjälp vindrodret att hålla kurs för att undvika att kastas snett. Man bör nog ha lite segel uppe som drar båten framåt. Skulle det behövas kan man samtidigt bromsa och hålla aktern mot vågorna genom att släpa något efter båten. Nackdelen med att släpa något är att det samtidigt hämmar styrförmågan. Dessutom är det ett oprövat moment med dess risker.
- Släng inte i något förrän det finns tydliga indikationer på farliga surfningar, snedskär i kombination med farliga brottvågor.
- Förbered 40 m ankartamp att släpa 8 kvm bomkapell med. (Borde ge en bra, moderat broms, vara lätthanterligt och gå att veva in ganska lätt.)
- Undvik drivankaret i det längsta.

Natt: Nätterna är nästan bäst. Somnar utan större oro. Jag bara somnar. Sen vaknar jag ofta av något oväsen. Sov djupt tre gånger en timme. Det räcker för att känna sig utvilad.

FM: Vinden uppe på ca 12 sm. Vågorna är större. Provade att släpa min minifallskärm. Tja, kan funka men inget jag vågar lita på. Solen skiner klar för första gången. Solcellerna fyller på så att det räcker. Jag kanske inte behöver snåla med VHF och lampor framöver. Idag känns det som om jag litar på båten. Vågorna fräser inte, de bara brusar.

Dag 5, 15/1 – 16/1, 117NM (604)

EM: Hård vind, medelvind 12-15?. Vågorna höga och stökiga. Inte alls de långa och jämna atlantvågorna jag målat upp. Känner mer och mer att båten klarar grov sjö. Tror jag kommit över en tröskel. Jag tänker att skulle hon, mot all förmodan, slås omkull kommer hon att resa sig direkt utan större oreda.

KV: Lagar ingen mat. Tonfisk på bröd. Orolig. Kallar upp en tanker som lämnar en prognos på 20-25 knop kommande två dagar. Pia ger också mig 20-25. Bättre än det som spåddes igår. Läger mig orolig.

Natt: Vaknar tidigt. En tanker ligger på kollisionskurs. Tur att jag vaknade, får inte bara förlita mig på AIS-larmet. Ändrar kurs några grader. Somnar till kort igen. Ställde klockan men minns inte att jag vaknade av den. Antagligen inte. Nu ett fiskefartyg. Ändrar kurs igen. Inte roligt, vill ligga på plattläns. Hör röster när jag glider in i sömn.

FM: Dåligt med sömn. Kraftig vind. Jättevågor i förhållande till båten.

Panik, tvångstankar, ångest. Känner mig som ett jagat villebråd. Försöker sova men skrovet blir en resonanslåda för alla ljud; vågor slår i skrovet, vattnet forsar när vi åker ner för vågor, tjutet i

riggen är en värre plåga än Björn Ranelids tinnitus. Springer ofta upp och tittar ut. Det ser bättre ut än det låter. Får i mig lite att äta och lägger mig och djupandas. Meditativt ligger jag och följer hur lugnt och hur liten krängningen faktiskt är fast vi kastas snett på en stor våg som bryter. Det finns hur mycket tyngd och hävstång som helst i kölen innan något som liknar en broach kan inträffa. Jag vaggas till sömns av Späckhuggarens tyngd och följsamhet.

Dag 6, 16/1 – 17/1, 117NM (721)

EM: Vind 12-15 sm. Grov sjö. Solen blänker på havet hursomhelst. Läser om båtbatterier. Det skingrar tankarna.

KV: Får väder-sms från Pia. Vindarna ska gå ner till runt 10sm söndag till måndag. Jag önskas Fredagsmys! Vid skymning friskar det i och vi har full kuling. Förbannar mig själv att jag gav mig iväg när prognosen inte såg bra ut. Hur dum får man vara?

Natt: Inga båtar. Ok sömn. Sover med kläderna på. Vaknar av att en våg slår in och med en smäll slår i plexiglasluckan.

FM: Inga delfiner, inga valar, inga fåglar eller flygfiskar; bara vind och vågor. Vågor i korssjö eftersom vi fick en vindvridning under natten. Jag tänker; klarar jag bara det här så säljer jag båten, åker hem och gifter mig med Pia, börjar jobba och köper ett fint hus på bra adress.

Dag 7, 17/14 – 18/1, 124NM (845)

Fortsatt hård vind! Varför vänjer jag mig inte? Vattnet i vattensäcken har inte bara flagor, det börjar smaka illa. Har reservvatten i dunkar på 80 liter. Det ska räcka väl. Skulle vilja byta sida på genuan men det gungar för mycket i denna puckelpist av tremetersvågor som kommer från olika håll. Späckhuggaren vaggas som en kamel på ökenvandring ända tills det kommer en stor våg att rutscha utför. Ofta kommer det tre stora vågor efter varandra. Idag har det varit lite djurliv; en fågel och en liten flygfisk som jag hittade i sittbrunnen. Garvade seglare lägger dem i stekpannan och säger att det smakar som sardin. Det sista jag vill tänka på är att steka flygfisk. Jag slänger i döingen.

- Jag vill segla. Inte rida skräckfärd på kamel.

Dag 8, 18/1 – 19/1, 122NM (967)

EM: En vecka tillhavs. Jimmy Cornell skriver i sin "World cruising routes" att det i passaden ibland kan blåsa beaufort 6 i flera dagar. Tack, jag har haft 6 till 7 i en vecka nu.

Jag gör inte ens bra fart. Stort baksug gör att hon stannar upp och jag vill absolut inte sätta mer segel. Och var är medströmmen på 0,5-1,5 knop? Trodde jag skulle kunna hålla en snittfart på 5,5 knop. Blåste aningen mindre mitt på dagen så jag vågade mig fram på fördäck för att spira genuan på babords sida. Satte fast mig med extra kort säkerhets lina runt masten.

KV: Skjut budbäraren. Känner att måttet är rågat. Pia ger mig fortsatt hårda vindar i natt och imorgon. Jag som hade tvättat och rakat mig inför väderskifte. Jag ger upp; jag är dömd leva i inferno.

Natt: Natten var tuff. Kunde höra höga toner i riggen. Somnade ifrån det hela goda stunder.

FM: Står apatisk och ser akterut på brytande vågberg som jagar oss.

Dag 9, 19/1 – 20/1, 112NM (1079)

EM: Det är mulet. Det känns som om vi går in i någon ny väderzon. En bit in på eftermiddagen händer det! Vinden avtar tydligt. Jag är glad och lättad. Jag lagar en stor gryta av bönor, paprika och chorizo. Inre frid. Tack.

KV: Ja! Äntligen kommer Pia med en prognos som låter stabil och om fina dagar framöver. Lite byigt i natt men sen...

På kvällen sitter jag trött med tom blick. Njuter av att få vara trött.

FM: Väderomslag. Sol och varmt.

Dag 10, 20/1 – 21/1, 99NM (1178)

EM: Frisk bris och stark sol. Har funderat på hur jag skulle kunna sätta två försegel för att få bättre balans i båten. Det lockar inte att gå upp på fördäck då vågorna inte lagt sig än. Tanken är att fästa min fock i förtöjningspollaren och hissa den utan något stag med Spinnakerfallet.

Efter ett par timmars förberedelser hissar jag den. Den står fint. Båten haltar mindre.

Mitt enda bekymmer är hur jag ska få ner den på ett säkert sätt om det skulle blåsa upp.

KV: Tidigt på kvällen får vi områden med mörka bymoln (squalls) framför oss. Har läst att dessa kan ge kraftiga men kortvariga vindkulor. Jag rullar in merparten av genuan och beger mig fram för att prova att ta ner focken. Med fallet i ena handen och armkrok om mantåget försöker jag dra ner focken. Jag orkar inte hålla seglet, som nu våldsamt fladdrar i en båge framför båten medan jag ligger på rygg och stretar med armar och ben intrasslad i fallet. Lyckas få in segel och bom och beslår seglet hjälpligt.

FM: Regnskurar och grått. Dricker kaffe och vegeterar. Borde sätta mer segel för att öka den usla farten, men orkar inte. Det spricker upp och vinden stabiliserar sig på 8-9 sm. Med olust tvingar jag mig fram på fördäck för att hissa focken igen. Har inte mycket val. Att hissa storsegel eller att halta fram för bara genuan i 1500 sjömil låter inte roligt. Får upp den utan större problem.

Dag 12, 22/1 – 23/1, 116NM (1414)

EM: 8-10 sm. Regn och squalls gäckar oss idag oxå.

KV: Det knarrar, skramlar, porlar, fräser och gungar. Ljuden blir högre och högre. Håller jag för öronen ett tag och släpper, så låter det inte så farligt; men sen kommer det igen, högre och högre. Får tankar om att jag håller på att bli galen. Till slut dövas jag av ljuden och vaggas till sömn. Har börjat prata med mig själv. När det blåste som värst sjöng jag i mantra "Kaffe utan grädde är som kärlek utan kyssar. Och kärlek utan kyssar är väl ingen kärlek säg."

FM: Jag mår dåligt. Förut har jag haft atlantöverseglingen och Amerika som målet som gett mening till seglingen. Nu sitter jag och våndas för hur jag ska komma hem och för vad jag ska göra själv i Västindien.

- Bryt ihop, bryt ihop; den nya dagen gryr.

Dag 13, 23/1 – 24/1, 110NM (1524)

EM: Vinden nere på 6-7 sm. Blekeskenaren matar på nästan lika fort.

KV: Fortsatt goda prognoser från Pia. Pia yppar nu att jag under min första vecka hade varit i områden med byvindar på 40knop / 20sekundmeter!

Jag är glad för bra prognoser. Det är fredag igen och jag har nu seglat halva vägen. Jag sitter och funderar på om jag skulle kunna fira och stadfästa denna milsten med någon ceremoni. Efter lite funderande är bilden klar:

Jag ska gå ut och ställa mig under stjärnorna och se ut över oceanen där marelden gnistrar som svetsloppor. På full volym, ska jag sätta på Artur Eriksson och "O store Gud". Naken med händerna i luften ska jag sjunga med i de smäktande raderna:

O store Gud, när jag den värld beskåda

Som du har skapat med ditt allmaktsord

- Då brister själen ut i lovsångsljud O store Gud, O store Gud

Dag 14, 24/1 – 25/1, 109NM (1633)

FM: Vinden så måttlig att det emellanåt slår i seglen. Det står jag gärna ut med.

Sitter långa stunder rakt upp och ner. Avlägsna minnen dyker upp:

När jag tog studenten frågade jag min krassa mamma när jag skulle använda studentmössan sen.
- Den kan du ha varje dag, blev svaret.
Hade jag frågat henne när jag ska ha röda byxor efter min atlantöversegling hade svaret säkert blivit det samma;
- Det kan du ha på dig varje dag.

Dag 15, 25/1 – 26/1, 98NM (1731)

EM: Inte mycket vind. Det slår i de utspirade seglen så det tjongar i riggen. Det struntar jag i, vi måste göra våra 100NM per dygn.

KV: Jag börjar på "Den unge Werthers lidanden". Är detta arketyper av sturm & drang-romantik? Den verkar lovande.

Dag 16, 26/1 – 27/1, 109NM (1840)

EM: Svag vind. Gör inte mycket mer än 3 knop. Det slår i bommar och segel. Orkar inte med den patetiska unge Werther. Orkar inte ens läsa de sista 100 sidorna, för nöjet att få livet ur fjollan.

KV: I ett slag får vi vind. Vi gör över 5 knop. Efter Gulaschsoppa, i fin emaljerad tallrik från Kockums, sitter jag och reder ut det svenska kaffedrickandet:

Läste att Sverige fortfarande dricker mest kaffe i världen. Om eskimåerna har 100 ord för snö så har vi det för kaffe, tänkte jag. En vanlig dag har vi till exempel våra tidsbundna kaffe. Morgonkaffet, som väcker livsandarna; Förmiddagskaffet; Elvakaffet. Elvakaffet är ett roligt kaffe och en skälm. Man tar det typiskt i litet sällskap, på undanskymd plats, när man inte orkar ta tag i en ny arbetsuppgift innan middag. Sen har vi Kaffe på maten-kaffet. Den dagens-rätt där kaffe på maten inte ingår i priset är rar. Sen Eftermiddagskaffet. Ett begrepp jag personligen värjer mig för är "fika". Var kommer detta hemska ord ifrån? Stora gemensamma arbetsplatsfikor; med listor på vem som ska ta med sig hembakat fikabröd, försöker jag hitta alla ursäkter för att slippa. Till sist; Kvällskaffet. Då vi fyller TV-kannan med nybryggt kaffe, där man tar sig en kopp när andan faller på.

Min mormor var tidigt ute och förhörde sig huruvida jag hade börjat dricka kaffe.

- Det ska du lära dig, sa hon, utan vidare förklaring.

Hon och morfar hade träffats på frälsningsarmén; och kaffet som elixir och social institution var för henne oomkullrunkelig. Som liten fick jag, laddad med rabattkuponger, springa runt i Lund och köpa Mollbergs blandning på extrapris, för att fylla upp i spiskammaren. Mormors kaffe var starkt. På den tiden kommenterade man alltid kaffet efter en middagsbjudning med den lakoniska frasen: "starkt och gott kaffe". På gamla dagar gick hon över till Skånerost. Inte för att Mollbergs blandning var för stark, men Mollbergs missfärgade porslinet så farligt. I morgonkaffet hade hon en tesked honung som skulle vara bra för något, jag minns inte vad.

Det var emellertid min mamma som lärde mig att måtta kaffe:

- Man rågar så mycket man kan, ett mått till två koppar och ett mått till kannan. Sen tycker jag alltid att det ser för lite ut, så då tar jag ett mått till.

Jag har själv tidigt förhört mig om mina barn lärt sig att dricka kaffe. Det är ju inte så mycket att förklara kring. Det är bara att lära sig. Hedda och jag dricker kaffe och pokulerar nu som jämlikar. Att inte Hedda av eget driv skulle lära sig att dricka kaffe har jag inte varit orolig för. Däremot är jag orolig för Karna. Hon tycker inte det smakar gott.

- Människa! Det lär man sig.

- Kaffe gör gott. Livet ut.

Dag 17, 27/1 – 28/1, 120NM (1960)

KV: pratar som vanligt med Pia klockan 8 UTC. Det ska börja blåsa igen. Vinden kan till och med

bli frisk under natten.

Natt: Sent på natten vaknar jag av att vi är inne i en squall. Kastar mig ut i störtregnet utan kläder och rullar in genuan. Focken kan jag inte reva, så 10 kvm får vi tåla i alla väder.

FM: Det blåser kraftigt. Känns som mer än de 19-23 knop som Pia gav mig.

- Ge mig lugnt väder igen, så lovar jag att plåga mig med Unge Werthers lidande igen!

Dag 18, 28/1 – 29/1, 101NM (2061)

EM: Kraftig vind och squalls. Stora områden av tångbälten ligger och driver. Tång fastnar på roder och vindroder. Vindrodret har emellanåt problem att styra. Får trycka bort tångruskor med båtshake. Skulle vilja ha ner focken innan kvällen men har inte provat mig fram till något bra sätt att få ner den i hård vind. Den får sitta.

Natt: Vaknar av våldsamt larm av segel som smäller och att det slår i riggen. Vi är inne i en kraftig squall och båten ligger tvärs vind och vågor. Försöker få båten på kurs, men båten ligger still och svarar inte på roder. Den utbommade focken smäller våldsamt fram och tillbaka så att det rungar i riggen. Bommen rappar ur skotet och släpar nu i vattnet. Jag lägger en törn om en vinsch och släpper på fallet. Focken flyger längre och längre fram tills den kollapsar ner i vattnet. Jag lyfter in så mycket det går av seglet i sittbrunnen, går fram och tar in bommen och får den på plats i däcksfästet, kryper fram och lossar halshornet till focken. Jag tar det lugnt och säkrar mig hela tiden med den korta livlinan. Allt blir lugnt.

Det är märkligt, men när det uppstår en dramatisk situation är man inte rädd. Man känner den sköna berusningen av adrenalin och med ett varggrin i ansiktet tar man lugnt sig an det som ska göras.

Dag 19, 29/1 – 30/1, 96NM (2157)

EM: Vinden avtar och lägger sig på 6-7 sm.

Upptäcker att undervanten står och slår. Ett undervant har under nattens smällar gått av. Det hänger med två kardeler kvar. Även travarskenan på masten, för spirbommen, har fått en smäll och hänger sned. Jag gör en ögla och sätter ett wirelös upp på vantet. Jag spänner upp det med en skottalja med stum tamp. Det verkar sitta stabilt och bör inte vara någon fara att segla vidare med. Jag har mig själv att skylla för att inte tagit ner focken i tid. Jag känner ingen sympati för Gitte Kik; hon får tåla stryk.

Dag 20, 30/1 – 31/1, 75NM (2232)

Natt: Sover två längre pass. Jag ställer två äggklockor men vaknar inte av dem. När jag vaknar vid fem har jag handelsfartyget Morgenstond 2 tre sjömil ifrån mig. När jag följer fartyget på skärmen hör jag plötsligt ett rattlande ljud. Jag har hört många konstiga ljud under resan, men det här var helt nytt. Jag kastar mig över ficklampan och lyser i riktning mot ljudet. En stor flygfisk har flugit in genom nedgångsluckan och ligger och flaxar i babordskojen.

Dag 21, 31/1 – 1/2, 69NM (2301)

EM: Vi ligger omslutna av bleke. Vattentemperaturen är 33 grader och termometern i kabinen visar 36 grader. Försöker stänga av tid och rum och ägna mig åt min nya bok; "To kill a mockingbird". Av värme, rullning och skrammel blir allt till ett dårhus. Har sovit ett pass mindre än vanligt och mitt tålmod brister. Jag går för motor resten av eftermiddagen. Det fläktar och jag dricker kaffe, äter äpple, knaprar på mandlar och läser "To kill a mockingbird". Ibland är vi helt ur kurs, men det gör ingenting.

KV: I hetta och elände får jag en känsla av att jag inte bryr mig. Utan överväganden slänger jag i en tamp och dyker i. Ser att det rullande skrovet är fullt med musselliknande djur; små snablar sitter en bit nedanför vattenlinjen. Bra att man kan skylla dålig fart på annat än sig själv. Tar mig upp på min repstege utan att bli nerlagen av det rullande skrovet.

Dag 25, 4/2 – 5/2, 107NM (2678)

EM: Vi har en smekande bris på 6-7 sm. Rymmer upp ombord. Tvättar ett par byxor och en tröja nu när jag kan slösa på sötvatten. Jag rakar mig och fettar in mina seglarskor. Jag tänker gå iland och klarera in i Bridgetown, Barbados som en Gentleman. All frukt är slut, förutom några torra citroner. Jag ställer om armbandsuret till UTC -4. Det blir mörkt redan klockan sex.

KV: Går för bara spirad genua. Äter lätt. Somnar snabbt.

Natt: När jag vaknar vid två har vinden vridit. För att kunna hålla upp mot Barbados norra udde med bra gång (och för att kunna slå mig fri från läkust) sätter jag storseglet med två rev.

Utan någon fast punkt i tillvaron i 25 dagar, kan jag på vågtopparna nu se Barbados upplysta natthimmel.